

Într-un luciu perlat de lună,
într-un cuib din scorbură, de pe lângă tine,
un pui de bufniță clipi și ciripî:

"Bu-huu-hu-huuu!"

Se uită împrejur din vârful copacului,
se tot foi prin cuibul ei,

dădu din aripioarele-i pufoase,
și ciripî: „Ooh, ce frumos e-n acest tei!”

Celelalte bufnițe s-au speriat
Și iute din cuib au zburat.

Dar Bufnița era fericită
Și-a spus: „**Acasă**”-i locul
meu preferat!”

— Am papuceii mei dragi, am căciulița călduroasă,
Și șosetele pufoase ce-mi fac ziua mai frumoasă.
NU vreau să-mi părăsesc vreodată creanga!
Cuibul meu din vârful de copac,
Îmi IUBESC căsuța și o să stau aici și-un veac.

Așa că Bufnița a rămas,
zi și noapte, mulțumită. . .

